

[Lynnerup Nielsen.]

Ændringsforslag Nr. 8 er en logisk Følge af Nr. 7, hvorefter Ordene „ $\frac{2}{3}$ og“ naturligvis maa udgaa.

Ændringsforslag Nr. 9, ifølge hvilket det socialdemokratiske Mindretal ønsker indsat et nyt Stykke 3 i § 7, hvorefter der gives Kasserne Ret til at dispensere, saaledes at Understøttelsen ikke bortfalder for dem, der har opbrugt det i Kassens Vedtægt fastsatte 3-, 4- eller 5-aarige Maximum, kan vi ligeledes gaa ind for, idet saadanne langvarigt arbejdsløse nu kun nyder den tvivlsomme Ære at betale Kontingent uden at have Ret til at nyde Understøttelse.

Vi tilslutter os Ændringsforslag Nr. 10, hvorefter Sondringen mellem Forsørgere og Ikke-Forsørgere med Hensyn til Arbejdsfordelingsgodtgørelse bortfalder.

Angaaende Ændringsforslag Nr. 12 kan jeg bemærke, at jeg naturligvis er klar over, at samtlige de her foreslaaede Ændringer gaar ud paa at gøre en Del af den Uret god igen, som Tingets Flertal øvede mod danske Arbejdere i 1942. De Forringelser af Arbejdsløshedslovgivningen, som dengang gennemførtes, har vort Parti altid anset for ganske umotiverede og upaakrævede. Vi betragter det som en Selvfølge, at disse ekstraordinære Kontrolforanstaltninger og den ekstra Karenstid op til 25 Dage nu maa udgaa af Arbejdsløshedsloven, selv om der for Tiden foregaar Overvejelser i Arbejds- og Socialministeriet desangaaende. Saadanne Overvejelser kan erfaringsmæssigt trække i Langdrag. Det er dette høje Ting, som har indført Bestemmelserne, og det maa være dette Ting, der ophæver dem igen. Disse særlige Bestemmelser betegner et sort Blad i vor Arbejdsløshedslovgivning, og dette sorte Blad maa og kan rives ud. Dette gælder selvfølgelig ogsaa i høj Grad 26 Ugers Bestemmelsen og Fradraget i Statstilskud til Ikke-Forsørgere.

Ved Ændringsforslag Nr. 13 slettes Regeringsforslagets Overgangs- og Slutningsbestemmelser, der, som jeg tidligere har omtalt, medfører de urimelige Administrationsvilkaar i Marts Maaned 1946. Ændringsforslaget forlænger den nugældende Ordning til 31. Marts 1946, og da vi har foreslaaet Forlængelse til 31. Marts 1947, kan vi naturligvis udmærket godt give vor Stemme ogsaa til denne Ordning.

For saa vidt de nuværende Love angaaende baade Arbejdsløshedsunderstøttelse og Arbejdsfordeling skal bortfalde pr. 31. Marts 1946, er vi enige i, at man paalægger den siddende Regering at fremsætte Forslag

til nye Love desangaaende. Til den Tid vil formentlig ogsaa Overenskomstsituationen saavel som Spørgsmaalet om Statstjenestemændenes Lønninger være afklaret, hvorfor vi finder det særdeles vel motiveret at udskyde Realitetsændringen som foreslaaet i Ændringsforslaget.

Jeg vil gerne slutte med at anbefale det høje Ting at stemme for en Forlængelse af den nuværende Lov indtil 31. Marts 1947.

Christmas Møller: Tre ærede Ordførere har nu hver for sig meget nøje, tør jeg sige, gennemgaaet de foreliggende Ændringsforslag, og de har været underkastet Behandling ikke blot af dem, der har stillet dem, men de er ogsaa blevet uddybet af Medlemmer, som vil stemme imod dem. Jeg tror derfor ikke, det vil føles naturligt, om vi andre, der vil gøre et Par enkelte Bemærkninger, hæfter os meget herved, og jeg vil derfor kun gøre nogle faa Bemærkninger om mit Partis Indstilling til Lovforslaget og de Ændringsforslag, der er fremsat.

Jeg vil gerne først have Lov til at understrege, at ingen, der fulgte Valgkampen i Oktober 1945, kan være i Tvivl om, at det Parti, jeg tilhører, mente, at den Ordning, som var skabt ved Lovanordningen af 20. Marts 1945, simpelt hen ikke lod sig oprettholde, og man var fra socialdemokratisk Side f. Eks. ganske klar over og anvendte det mod os, at vi for vort Vedkommende, naar den nye Rigsdag traadte sammen, paa et eller andet Tidspunkt vilde søge at faa ændret den fra 1. April 1945 gældende Ordning.

Jeg tror dernæst at kunne sige uden at røbe Hemmeligheder fra Udvalget, at saadan megen Udvalgsforhandling i den gammeldags Forstand, hvor man virkelig talte om Ændringerne og søgte at naa til Enighed gennem dybtgaaende Forhandlinger, har ikke fundet Sted. Jeg vil gerne nævne et efter min Opfattelse meget illustrerende Eksempel herpaa.

Forholdet er jo det, som det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen rigtigt siger, at han rejste Spørgsmaalet om en Udvidelse af Aldersgrænsen for Børnetilskud fra 15 Aar og opefter, og i samme Øjeblik det viste sig i Udvalget, at der var Mulighed for en ikke ubetydelig Forhøjelse, nemlig, som der staar i Ændringsforslaget, for hjemmeværende Børn, som ikke selv kan tjene til deres Ophold, som søger Skole o. s. v., til 17 Aar, hvad gør saa det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen? Han siger bare 18 Aar. Man maa have Lov til at understrege, at i alle de Aar, næsten 40, hvor vi har haft en Arbejdsløs-